

КНИСТЕР

ЛИЛИ ЧУДОТО

и магическият меч

С Вълшебни
трикове

A&T
publishing

КНИСТЕР
ЛИЛИ ЧУДОТО И
МАГИЧЕСКИЯТ МЕЧ

Превод: Марина Михова

chitanka.info

Забавлявайте се с Лили Чудото!

Лили прави магии от деня, в които съвсем неочаквано намери вълшебната книга до леглото си. Но да правиш магии понякога може да има доста непредвидими последици...

Този път тя се пренася в Средновековието. Но за съжаление се озовава в замък, който е под обсада. Лили нямаше да е Лили, ако не се притечеше на помощ. Но силата на Черния рицар е голяма. Ще се осмели ли да излезе насреща му с магическия меч? А какво се случва с огнедишация дракон, който пази меча?

Това е Лили, главната героиня на нашата история. Тя е горе-долу на твоята възраст и прилича на съвсем обикновено дете. Тя е такава... но не съвсем. Лили притежава нещо, което изобщо не може да се нарече обикновено, а именно: книга с магии!

Една сутрин Лили просто я откри до леглото си. Как ли се е озовала там? Тя няма никаква представа. Знае само, че разсеяната вещица Зурулунда Кноркс по невнимание е забравила книгата си. Тя знае още, че в книгата има истински вълшебства и магически трикове, дори някои от тях вече е изпробвала.

Но внимавай:

По-добре не се опитвай да ги правиш! Ако прочетеш погрешно дори една-едничка дума, четката ти за зъби ще се превърне във вещерска метла, учителката ти — в зла измамница, сладоледът на клечка — в кисела краставичка. За по-сигурно Лили не разказа на никого за магическата си книга. Може да се каже, че тя вече е една истинска тайна магьосница. Успя да опази тайната за книгата дори от по-малкия си брат Леон. А това си е сериозно постижение, защото той

е много любопитен и понякога може направо да те изнерви. Въпреки това Лили много си го обича.

Така... Сега вече знаеш необходимото и историята може да започне.

ПЪРВА ГЛАВА

Лили седеше след вечеря в стаята си и наблюдаваше улицата през прозореца. Навън валеше и беше студено.

— Нищо не се случва... — промърмори тя и потропа отегчено с пръсти по стъклото. Но изведнъж се ухили доволно.

— Щом не се случва нищо, е време да отида да дразня Леон — прошепна тя и потри самодоволно ръце.

Тя застана пред вратата на стаята му и се послуша. Що за странни звуци издаваше той? Чуваше се съскане, пъшкане и фучене. Леон играеше на нещо. Но на какво? Лили продължи да се послушва.

— Хуп, хуп! — изрева Леон и изведнъж: — Бум! — След известна пауза последва едно провлачено: — Ааааххххх...!

— Звучи като че ли има битка — си каза Лили. — Най-вероятно той отново играе с пиратския си кораб Лего...

Тя се върна бързо в стаята си, запаса един колан и върза един вълнен шал около челото си. Хвърли бърз поглед, за да се убеди, че мама беше във всекидневната и се промъкна незабелязано в кухнята. Надяна големия кухненски нож в колана си и взе тирбушона, за да ѝ послужи за котва. В коридора се спря пред огледалото, за да се наслади на гледката.

— Ехе! — извика тя самодоволно и размаха силно тирбушона във въздуха. — Изглеждам по-страшна дори от Френци Фрикасе, която се е сражавала на Карибите и е превърнала Карибско море в Кърваво море.

Сега трябваше много бързо да се промъкне в стаята на Леон, преди мама да я беше хванала. Пред вратата на стаята му тя отново се послуша. Той говореше, но с кого? Дали пък мама не беше в стаята му? Но нали току-що тя я беше видяла във всекидневната? Лили долепи ухо до вратата, за да разбере съвсем точно какво говореше той.

— Уха! Вземи това, ти миризлив плъх такъв! — изсъска Леон.

Лили се изкикоти. Не можеше Леон да е казал това на мама! Тя отвори вратата съвсем леко и се промъкна в стаята. Преди той да я беше забелязал, тя изрева:

— Тук е Лили Правещата-прорези, най-ужасяващата пиратка на седемте морета и дванадесет вани! Предай се или ще те разрежа като плик за писма. Със смъртоносната кука ще направя дупка в кораба ти и ще те пратя на дъното на морето...

— Какъв кораб? — попита Леон, който изобщо не беше впечатлен от изненадващото нападение на Лили.

— Имах предвид твоя... — Лили спря по средата на изречението. Едва сега забеляза, че Леон не си играеше с кораб, а беше построил рицарски замък пред себе си.

— Е, тогава ще пробия дупка в стомаха ти, и това ще е достатъчно! — изрева Лили и извади ножа от колана си.

Но Леон не се плашеше толкова лесно. Той се обърна към сестра си съвсем спокойно и посочи към гърдите си. Около врата му висяха всички гердани на майка му.

— Като един истински рицар и аз съм се снабдил с броня! Така че мечът ти е безполезен и освен това... — Леон надяна на главата си една картонена кутия, в която беше пробил дупки за очите и устата си. — Освен това нося и шлем, който е толкова здрав, че смъртоносният ти меч ще изглежда жалък! А сега изчезвай и ме остави да си играя!

Лили остана без думи. Не беше очаквала това. Що за умник беше станал Леон! Не беше и предполагала, че дребосъкът можеше да е такъв! Не след дълго тя дойде на себе си:

— Мама знае ли, че си й взел колиетата? — попита тя.

— А знае ли мама, че ти се разхождаш тук с кухненския нож?

Олеле! Бедната Лили! Не знаеше какво да каже.

— Ти... ти... ти голям... ти малък, ти малък, подъл рицар с памперси!

— Ха! — отвърна Леон и се обърна към замъка и рицарите си.

Лили се почувства глупаво. Не знаеше какво да каже. Започна да наблюдава как брат й закачи едно саморъчно направено хартиено знаме на кулата на рицарския си замък. После извади два пластмасови рицаря на коне и ги пусна да галопират около крепостта, като извика с преправен глас:

— По дяволите! Този замък е прекалено висок. Не можем да го превземем!

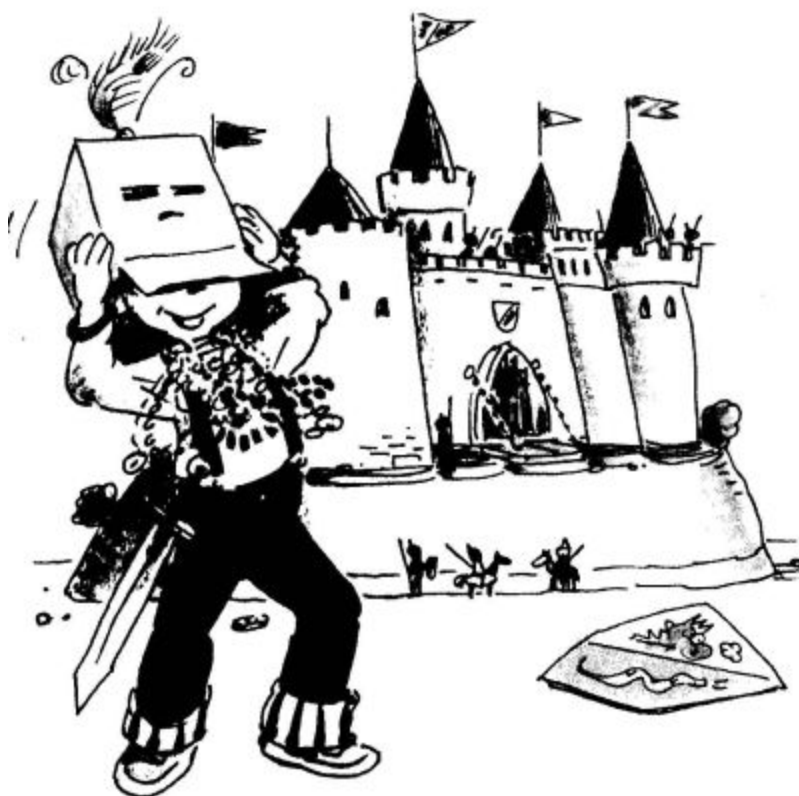
— Защо не пробвате с оръдия? — попита Лили и хвърли едно Лего кубче по замъка.

— Ха, ха, ха! — изсмя се злорадо Леон. — Замъкът ми е от твърда скала. Не може да бъде превзет с оръдия!

— А с огнени стрели? — попита Лили. — Това няма да е първият замък, който е бил изгорен до основи.

— Забрави! — отвърна високомерно Леон. — Не виждаш ли рова с вода? Никой не може да се доближи достатъчно близо до замъка, за да се бие. Освен това горящите стрели ще трябва да преминат над високата крепостна стена. Това не може да стане в никакъв случай от разстояние.

— Замъкът е супер наистина! — каза Лили и остави настрана тирбушона, наподобява цвилене на кон и запрепуска с един пластмасов рицар напред-назад пред портите на замъка. Изведнъж извика: — Чуйте ме благородни рицари! Ще направим обсада. Няма да пуснем никой да влезе или да излезе от замъка, докато не умрете от глад или не се предадете!

Леон се изсмя и показа една бисквитка от едно малко прозорче в крепостта.

— Ние имаме запаси, които ще ни стигнат за дълго време! — Той разчупи бисквитата, раздели я с Лили и извика: — Освен това имаме таен тунел, който води директно в кухнята... а не, имах предвид в килера на краля. Ще изпратя някой да набави провизии! — и след това добави шепнейки: — Мисля, че мама е купила шоколад. В хладилника е.

— Няма да пуснем никого да излезе! — извика Лили.

— Изобщо няма да можете да видите пратеничката в тайния тунел! Той е подземен! — отвърна Леон.

Лили се досети. Постави фигурките си пред затворения подвижен мост и започна да пълзи по корем из стаята на Леон.

— Ох, колко е тъмно в този подземен тунел! — въздъхна тя. — И мирише на прилепи! Ужас! — Лили изчезна през вратата.

Не отиде обаче в кухнята, защото ѝ беше хрумнала супер идея. Започна да рови припряно в шкафчето на бюрото си, извади бял лист хартия и го сгъна във формата на хартиено самолетче. С цветни моливи нарисова очи, крила и нокти: какъв страхотен дракон!

— Изглежда доста дебел! — каза Лили и беше много горда от себе си. — Липсва обаче най-важното!

Тя изтича в кухнята и взе запалката на мама. Тя беше голяма и дълга колкото маркер и беше особено подходяща за палене на свещи. Лили я сложи в сгъвката на хартиеното самолетче, така че предната ѝ част да се подава от върха му. Реши да пробва какво е направила и от устата на дракона изскочи десетсантиметров пламък. Лили така се изплаши, че изпусна запалката.

— Не знаех, че в къщи имаме огнехвъргачка — каза тя с кикот и сложи запалката отново вътре в дракона. — Да вървим, Огнярио! Да

нападнем замъка! — Лили изтича обратно в стаята на Леон.

— Взе ли нещо за ядене? — попита той.

— Откъде накъде ядене! Идвам, за да си набавя храна. И теб ще изям първи! — с тези думи тя започна да тича из стаята и да кръжи с дракона над замъка. Леон се запревива от смях и започна да се опитва да хване хартиеното самолетче.

— Супер е. Покажи ми го! — но Лили се отскубна от ръцете му.

— Внимавай, горещо е! Аз съм огнедишащ дракон! — Леон се опита да го прободее с един от пластмасовите си рицари. — Откога рицарите могат да летят? — попита Лили и продължи да кръжи с дракона, като се опитваше да избегне опитите на Леон да я прободее, защото той все по-гневно размахваше ръка. Не му харесваше, че Лили превъзхождаше пластмасовите му фигурки с летящия си дракон. Тя реши да го подразни още повече като го попита: — Може ли да се изплюя върху рицарите ти, или ще им ръждяса бронята?

— Ах, лети си щом искаш — каза той и като се направи на отегчен започна да нарежда фигурките в замъка си. — Ти си просто един дракон. Нищо не можеш да направиш на замъка ми...

— Мога да го изпепеля. Аз съм огнедишащ дракон! — обяви Лили тържествено и гордо.

— Страхотен огнедишащ дракон! Не си нищо повече от един хартиен дракон!

— Мери си приказките, малки рицарю, или ще изпека косата на главата ти. Иначе да не ми е името Огнярио!

— Огнярио, о Огнярио, ти си направен от тоалетна хартия! — започна да пее Леон.

— Давай съкровището на замъка, или ще го изпепеля — изрева Лили.

— Огнярио — от тоалетна хартия! — продължи да пее Леон.

— Виждаш ли хартиеното ти знаме? Запази го добре в съзнанието си, защото за наказание то първо ще изгори. Ти обиди Огнярио, най-страшният от всички дракони! — Лили обиколи бавно с дракона саморъчно направеното знаме на Леон. — Виж каква горяща паст имам само! — извика Лили и в същия момент от устата на дракона излезе такъв пламък, че флагчето на Леон се подпали за миг. Той беше шокиран. Стоеше с отворена уста и гледаше как знамето му гори. Беше изгубил ума и дума. Часове наред беше майсторил флагчето! Едва когато Лили изгаси пламъците, той успя да каже:

— Супер! Как го направи?

Лили му подаде дракона и Леон откри запалката. Веднага я щракна.

— Невероятно, направо невероятно! — продължаваше да щрака той и очите му светеха от възторг.

Но радостта му не трая дълго. Изведнъж мама се появи в стаята. Лили стреснато започна да прикрива остатъците от знамето, а Леон се опита да скрие зад гърба си огнедишация дракон. Той много добре знаеше, че беше строго забранено да се играе с огъня. Но, нямаха шанс. Мама веднага надуши с какво си играеха.

— Какво ви става? — извика мама. — Огън в къщи! Да не искате всички да измрем?

— Това е само един... — започна да заеква Леон и ѝ подаде дракона. — Не е ли невероятен?

Мама дръпна дракона от ръката на Леон и продължи да крещи:

— Как може ти...

— Вината е моя — защити Лили Леон. — Това със запалката беше моя идея. Ние бяхме много внимателни и изгорихме само това малко знамение.

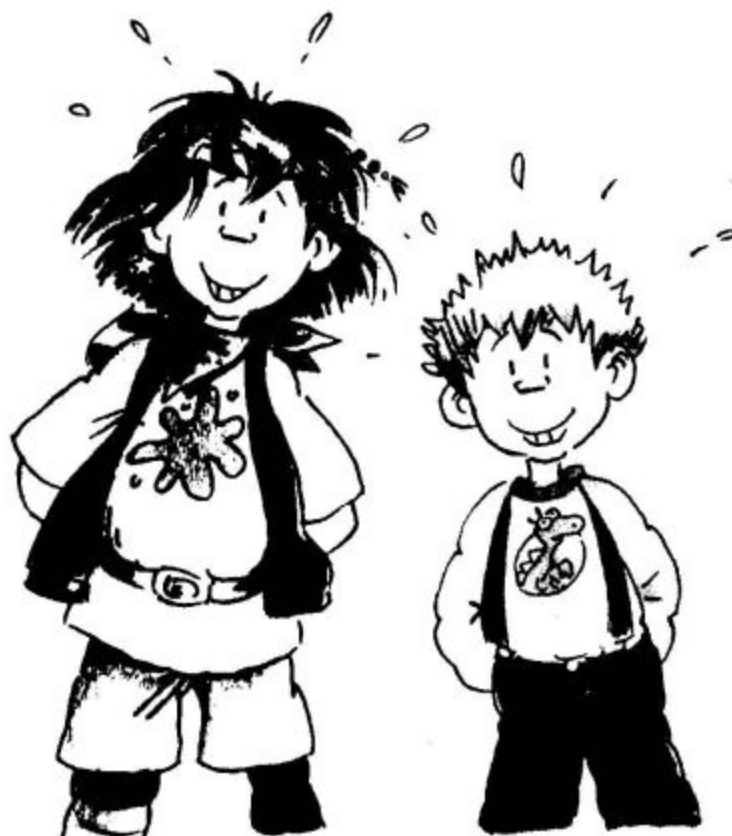
— Лили, на твоята възраст трябва да знаеш, че...

— Беше глупаво от моя страна. Няма да се повтори. Моля те да ме извиниш.

— Запалката не е за игра — каза строго мама.

— Няма да се повтори, честна дума. Иначе да не се казвам Лили.

— Няма да пипна никога повече запалка — каза виновно Леон.
— Обещавам, въпреки че е жалко... летящият дракон изглежда наистина страхотно!

Мама направи физиономия, но после се усмихна и щракна със запалката, така че от устата на дракона излезе пламък.

— Що за идеи имате само...

— Има ли ги наистина? — попита Леон.

— Кои?

— Огнедишащите дракони?

— Има много хубави истории за герои, в които се разказва за магически мечове, изгубен граал, който те прави безсмъртен и за непобедимите рицари на кръглата маса.

Лили буквално попиваше всяка дума, казана от мама. Как така не се беше сетила досега да се прехвърли с магическия скок в Средновековието? Може би защото момичетата от средновековните истории бяха описани като срамежливи госпожици? Или като глупави принцеси, които биваха отвличани от дракони и после биваха спасявани от тъпи принцове? Това, разбира се не беше за Лили. Тя сама би ударила дракона по муцуната, или щеше да подпали петите на високомерните принцове.

— По времето на рицарите имало ли е динозаври? — попита Леон и прекъсна фантазиите на Лили.

— Не, няма начин да е имало — засмя се мама.

— През Средновековието те отдавна вече са били измрели — добави Лили. Но после попита: — Какво каза за магическите мечове? Те придават ли на притежателя им магически сили, или той просто започва да се бие като воден от чужда ръка?

— Със сигурност е имало и от двата вида — каза мама замислено. — Най-известният меч е този, който е бил забит в една скала. Много хора напразно са се опитвали да го извадят, но той стоял там като сраснат с камъка. Мечът бил омагьосан. Този, който успеел да го извади, щял да стане крал и да има много власт.

— И някой успял ли е? — попита Леон.

— Разбира се — отвърна мама.

— И как се казва благородният рицар?

— Той се казва Артур — отвърна мама. — А мечът е Екскалибур. Има много книги, които разказват тази история. Това е историята на крал Артур и рицарите на кръглата маса, меча Екскалибур и изгубения граал. В библиотеката има хиляди книги за това.

Лили беше въодушевена. Искаше ѝ се още сега да изтича в библиотеката, но тя отдавна вече беше затворена. А и нямаше начин да накара мама да ѝ разкаже още за мечовете. Тя каза на Лили и Леон да си лягат. Защото особено за Леон отдавна вече беше време за сън. Лили се запъти към стаята си с нежелание. Разбира се, че нямаше веднага да легне да спи. И в нейната малка библиотека имаше книги, в които можеше да прочете нещо за Средновековието...

ВТОРА ГЛАВА

В книгата на Лили наистина имаше много неща за живота на рицарите, но никъде не се споменаваха и дума за магически меч. Гадост! Дали щеше да намери нещо полезно в книгата с магиите? Тъкмо щеше да я извади от скривалището ѝ, и мама се появи, за да я целуне за лека нощ.

— Не може ли да ми разкажеш още нещо за магическите мечове?
— Лили се опита да изкопчи от мама още някаква информация.

— Ако знаех повече, с удоволствие щях да ти разкажа — каза мама. — Но не съм много веща по въпросите за магическите мечове. Никога не са ме интересували мечове, битки и оръжия. През Средновековието е имало по-интересни неща. По онова време мъжете са пишели много хубави любовни стихотворения и са ги рецитирали публично. Наричали са го серенада.

— Това с мечовете ми харесва повече — каза Лили.

След като мама пожела на Лили лека нощ и излезе от стаята, момичето извади магическата книга изпод леглото си. Но и тук нямаше нито дума за магическите мечове. Гадост!

— Е, ще трябва сама да се справям — измърмори тя.

Не ѝ трябваше много време, за да измисли как да се пренесе във времето на Средновековието: това щеше да стане с помощта на магическия скок разбира се! Това специално заклинание за пътешествия във времето, тя беше прилагала толкова много пъти, че го знаеше дори наизуст. За него ѝ трябваше предмет от времето, в което искаше да се пренесе. Това не беше лесна задача. Но Лили се беше справяла и с по-трудни предизвикателства. Както когато се беше пренесла в Дивия Запад, или при пиратите, а един път дори беше прескочила до Египет и се беше приземила в гробниците на фараоните. Това беше било едно наистина страшно приключение.

Този път щеше да се пренесе в Средновековието и вече имаше идея как да стане това: кръстницата на Леон, леля Елиане, беше показвала един път на Лили своя стар златен дукат от времето на Средновековието. Тя си го беше купила от един антикварен магазин, един златар му беше пробил дупка, така че тя да може да го носи като колие на врата си. То беше наистина хубаво! Лили трябваше само да я помоли да ѝ го даде назаем за пътуването ѝ. Нямахме да има проблем с това. Само при мисълта, Лили размаха юмрук от възторг. Не можеше и да мисли за сън. Във фантазиите си тя вече беше в Средновековието. Виждаше се как участва в рицарски турнири, как танцува на бал в двореца на краля и как побеждава огнедишащи дракони в тъмните гори...

Но какво трябваше да вземе със себе си? Запалката със сигурност щеше да ѝ е от полза. През Средновековието не е имало такова нещо, така че щеше да впечатли всички в кралския двор. И ако случайно срещнеш огнедишащ дракон, щеше да го победи с пожарогасител. От страх щеше да му секне пламъка! Лили си направи списък с нещата, които трябваше да вземе.

— Докато дойде време да тръгвам, ще стане още по-дълъг — каза тя, сгъна внимателно списъка и го сложи под възглавницата си.

Щеше да тръгне в събота. Сияеща от радост, тя най-накрая успя да заспи.

Още на другия ден взе от библиотеката книгата за „Екскалибур“, но това, което беше по-важно: в петък успя да измоли от леля Елиане златният ѝ дукат. Трябваше само да обещае, че добре ще го пази.

Тази нощ щеше да се впусне в това велико приключение. В тайния ѝ списък беше добавила още едно нещо. Едно заклинание, с което ако се наложеше, щеше да си набави рокля като на принцеса. Ако я поканеха на тържество, не можеше да се появи с тениска...

Съботата мина много бързо и най-сетне дойде вечерта. След като мама целуна Лили за лека нощ, тя изчака още малко, за да се убеди, че всички вече са заспали дълбоко и започна да опакова раницата си: запалка, пожарогасител, заклинанието за рокля на принцеса и — не трябваше в никакъв случай да забравя — плюшената мишка, за да може със сигурност да се върне къщи. Нагласи алармата на ръчния си часовник, за да ѝ напомни кога трябва да се върне и го пхна в раницата. Часовникът щеше да се набива на очи през Средновековието. След това притисна амулета до сърцето си и измърмори заклинанието, с което щеше да се пренесе в друго време. Клепачите ѝ натезаха и тя усети как губи почва под краката си. После се почувства много лека.

Когато отново почувства, че е стъпила здраво на земята, тя се озова в едно мазе. Единствено през едно малко прозорче близо до тавана се прокрадваше слаба светлина. Оттам се чуваше страшна глъчка. Лили не успя да разбере какво си говореха хората. Когато се опита да доближи помещението, тя удари крака си, спъна се и падна в един дървен сандък. Пищно украсеният капак беше отворен. Лили веднага разбра: беше попаднала в празен сандък за съкровища. Нейният дукат някога е бил в него. Само ако леля Елиане знаеше това! Жалко, че Лили нямаше да може да ѝ разкаже...

Тя забрави болката в крака си, надигна се и изскочи от сандъка. Веднага отиде до тежката дървена врата, на която висеше железен катинар. Както и можеше да се очаква, той беше заключен и доколкото можеше да види, не можеше да бъде отворен отвътре. Междувременно очите ѝ се бяха адаптирали към слабата светлина. На стените около нея имаше етажерки, върху които имаше сребърни съдове, бокали, чинии, великолепни свещници, рамки за картини, но също и добре полирани блестящи доспехи. Лили не можа да устои на изкушението да си сложи един богато украсен шлем, който вървеше в комплект с една златна броня и червено копринено наметало. Шлемът беше твърде голям за Лили, така че при всяко нейно движение той се въртеше насам-натам

върху главата ѝ. А беше и толкова тежък, че се наложи веднага да го свали. Когато го сложи отново на етажерката, тя забеляза, че по него няма и следа от ръжда.

— Невероятно! — прошепна Лили. — Това нещо е позлатено или е от чисто злато. Не е чудно, че е толкова тежко.

Лили знаеше от книгите, че тези доспехи не се носеха по време на битка, а само в особено специални случаи. На същата етажерка тя намери една кожена броня и дълга кожена пола с колан. Тази екипировка беше значително по-малка.

Дали не принадлежаха на оръженосеца, който е на служба при рицаря, помисли си Лили и веднага ги изпробва. Те като че ли бяха правени за нея. Дори и дългата до коленете пола, която тя облече над панталоните си ѝ беше съвсем по мярка. Накрая Лили си сложи и кожената кафява шапка с перо и нагласи златната броня на етажерката така, че да може да се огледа в нея.

— Липсва ми само лък и ще приличам на Робин Худ — каза тя гордо.

В този момент усети, че някой се приближи до вратата. Тя затаи дъх за момент, но реагира светкавично. С един скок се озова до червеното наметало и с още един скочи в сандъка и се покри с него. Не беше било нужно да бърза толкова много, защото на човека му отне много време докато отключи множеството катинари и ключалки и най-накрая успее да отвори скърцащата врата.

— Бързо, оставете гоблените тук в ъгъла. Така ще ги предпазим от огъня — чу Лили дълбок мъжки глас. После усети стъпки и глух шум, когато гоблените паднаха на земята.

— Какво ще правим с картините от рицарската зала? — попита една жена.

— Имаш право! Как можах да ги забравя. Портретите на предците му със сигурност са по-важни за нашия господар, отколкото съкровището! Елате, нека да спасим картините!

— Помощ! Помощ! — чу Лили да вика един развълнуван глас. Изведнъж някой врълетя в съкровищницата. — Помощ, случи се нещо ужасно! Веригата! Какъв ужас!

— Каква верига? — попита мъжкия глас.

— Веригата, тя се скъса!

— Коя верига? Успокой се и разкажи какво е станало!

— Веригата! Тя се скъса и то точно сега! Веригата на кладенеца. Как ще вадим вода сега? Кофата е на дъното и без верига не можем да я издърпаме. Но това не е всичко. Кулата е обхваната от пламъци. Стълбата гори, а горе в кулата са всички деца и стари жени. А ние нямаме вода. Ще изгорят! Това е ужасно...

Лили не се поколеба нито за секунда. Беше й все едно дали ще я разкрият или не. Тя взе раницата си и изскочи от скривалището, профуча по стълбите на мазето и излезе на двора. Там трябваше да се пази от падащите камъни, които непрекъснато хвърчаха над високите стени на замъка. От време на време прехвърчаха и камъни, обвити в горящи парцали. Това беше коварно оръжие. Две малки къщички, които бяха построени точно до крепостната стена, вече горяха. Хората се опитваха да потушат огъня с метли. Преди Лили да успее да стигне до кулата, тя забеляза, че от малките бойници вече се виеше черен пушек. Пред кулата се беше насъбрала тълпа от хора, които викаха един през друг. Лили едва сега забеляза, че и горе на кулата имаше хора, които махаха безпомощно с ръце.

— Хайде, скачайте! — извика някой отдолу.
— Не, в никакъв случай! — изкрещя друг.
— От такава височина, това е сигурна смърт!
— Но те така или иначе са загубени. Поне трябва да направят някакъв опит. Или да ги оставим да изгорят живи?!
— Огънят все още не е достигнал върха на кулата!
— Помощ! Помощ! — чу се отново вик отгоре.

Когато Лили беше в подножието на кулата, един мъж изскочи кашляйки, останал без дъх. Лицето му беше покрито със сажди, а косата обгоряла. В ръката си държеше метла.

— Няма смисъл! — изпъшка той. — В средата на кулата има огнена стена. Дори и да имахме вода, вече е твърде късно да им се помогне. Никой не може да премине жив през огнената стена, нито отдолу, нито отгоре!

Лили си проправи път през тълпата и се покачи на стълбата.

— Няма смисъл! Остани тук! — извика мъжът след нея. Но Лили беше неудържима.

Лъхна я ужасна смрад и ѝ стана много горещо. Тя извади пожарогасителя от раницата, притисна една кърпа пред лицето си и продължи напред по стълбите. В училище беше учила, че пожарогасителят се ползва само по спешност и то директно в огнената стихия. Но това беше лесно да се каже и трудно да се изпълни. Трябваше много смелост, за да се осмелиш да влезеш в огъня, който бушуваше. Но мисълта за безпомощните деца на покрива, направи Лили още по-безстрашна. Тя отвори пожарогасителя, пое си дълбоко въздух, приближи се до пламъците и се прицели в огнената стихия.

Всичко се случи много бързо. Хората отдолу забелязаха как вместо черен дим се появиха бели облаци. Пожарогасителят веднага изгаси огъня и малко след това Лили поведе надолу децата и старите хора. Те бяха посрещнати със сълзи на очи. Всички бяха много щастливи и не можеха да повярват, че са спасени. Но никой не благодари на Лили. Всички я гледаха подозрително.

— Той превърна черния дим в бял и премахна огъня като с магическа пръчица — шушукаха хората и се отдръпнаха плахо, когато Лили изсипа на двора остатъците пяна от пожарогасителя.

Само един много стар мъж се осмели да се доближи до нея. Той носеше дълга официална мантия и брадата му стигаше чак до колана.

— Разрешете да се представя — каза той като кимна леко. — Казвам се Мерлин. Искам да поговоря с теб, но преди това... — той спря за миг и се обърна към тълпата. — Не стойте да клюкарствате. Мисля, че има достатъчно работа. Вижте, от кладенеца отново може да се вади вода. Бъдете полезни с нещо!

Хората се разотидоха шушукайки, хванаха кофи и се наредиха на опашката, за да ги подават към горящите къщи.

— Какво ще кажеш да се оттеглим в моята кухня — попита Мерлин Лили. — Както изглежда скоро ще успеят да потушат огъня. А какво друго може да прави човек, когато е под обсада, освен да чака и да говори...

Лили последва мъжа и се учуди колко много укрепления имаше в замъка. Къщата на Мерлин беше малко по-встрани от другите сгради.

— Точно до гробището... — обясни й той и я покани в малката ниска къща, която като че ли се беше подпряла на кривия дъб до нея.

Мерлин я отведе по едни стълби нагоре в помещение, което приличаше на пещера и навсякъде по стените имаше етажерки. По тях имаше тигани, тенджери и стъклени, глинени и сребърни купи. В някои от съдовете кипяха странни течности, въпреки че не бяха върху печка или огън. На едно бюро имаше отворена книга, толкова голяма Лили никога не беше виждала. Тя не можеше да повярва на очите си. На масата имаше свещник, на който стоеше гарван и то толкова неподвижно, че Лили не беше сигурна дали беше жив или препариран. Огънят в камината, който почти беше угаснал, изпълваше стаята с призрачна светлина. Едва когато очите на Лили свикнаха с тъмнината, тя забеляза, че таванът на стаята беше самият корен на дъба. Тя остана със зяпнала уста. Винаги си беше представяла точно по този начин кухнята на някой магьосник.

— Сядай — подкани я Мерлин.

Лили се огледа безпомощно, защото дори и на единствените два стола имаше книги и съдове.

— О, извинявай — каза мъжът, освободи единия от столовете и го придърпа към нея.

Той самият седна на земята пред камината с кръстосани крака. Лили също седна на земята до него. Тя свали шапката си, оправи перото, което се беше килнало на една страна и се представи:

— Аз съм Лили.

Мерлин кимна.

— Веднага разбрах, че не си момче и е в твоя полза, че не се разкри веднага пред всички хора. Те така или иначе вече бяха доста объркани от способностите ти, а и повечето от тях не харесват хората от твоя вид. И то от глупост, или да го наречем от незнание, нали разбираш? Момент, нека те огледам...

Мерлин стана и сложи няколко дървета в огъня, но не изчака те да се запалят, а хвърли с голи ръце искра в камината, която за секунди ги разпали буйно. На Лили ѝ беше ту студено, ту я обливаха горещи вълни. Тя седеше до истински магьосник.

ТРЕТА ГЛАВА

— Сега те виждам по-добре — каза Мерлин и седна до Лили на земята. — Кажи ми при кого си учила занаята? Кой те е взел под крилото си?

Лили изгуби ума и дума. Тя гледаше ококорено магьосника. Той се изкашля и каза:

— Да, разбирам. Моля да извиниш глупавото ми любопитство. Колко тъпо от моя страна да те питам това.

Лили търсеше подходящите думи.

— Вие искахте да говорите с мен — каза тя накрая, само и само, за да не мълчи.

— Права си, такова беше желанието ми — съгласи се мъжът. — Случайно видях как умело успя да изгасиш огъня. На такива като мен им е дадена за жалост само способността да правим огън, но не съм мислел никога, че може и да се гаси... И така, като видях на какво си способна ти, ми дойде наум, че може би ще можеш да ни помогнеш.

— Аз да ви помогна? Как?

— Ти видя, че сме обсадени. Вече седмици наред Черният рицар не пуска никого да излезе или да влезе в замъка. Дори успя да прегради и тайния ни изход. Запасите ни свършват, а днес той успя да прехвърли през стената дори горящи камъни.

— И какво бих могла да направя аз?

— Как да кажа, аз не съм те виждал тук никога преди. Питам се как си се озовала при нас... и... който може да влезе, значи може и да излезе... и... как да кажа... хора от твоя вид са в състояние... — Мерлин погледна към стълбите като че ли искаше да се увери, че никой не ги наблюдава, после се наведе към Лили и прошепна: — Доколкото знам, хора от твоя вид са в състояние... — Мерлин се наведе още по-близо до Лили, за да ѝ прошепне директно в ухото. — ... да летят!

— Не може ли да говориш по-високо, ти проклет лечителю! — изкряска изведнъж някакъв глас зад Лили толкова силно, че от страх тя изпусна кожената си шапка.

Тя се обърна, но там нямаше никой. Чий глас беше чула? Можеше да бъде само един...

Мерлин се усмихна и каза:

— Не говори толкова силно, защото ще ти извия врата!

— Няма да го направиш! — изграчи гласът.

— Тогава няма да има кой да ти чеше заклинанията, ти сляпа риба такава!

— За съжаление има право — каза Мерлин като се обърна към Лили. — Очите ми не ме слушат вече и той ми е голям помощник. — Магьосникът извика към гарвана: — Мери си думите, за да не те превърна в жаба!

— Жабата няма да може да обръща страниците на голямата ти магическа книга, ти деветократно умен селски магьоснико!

— Моля те да ни извиниш — обърна се Мерлин към Лили. — Той е толкова нахален, че винаги последната дума трябва да е негова. Но всъщност е много верен другар!

— Другар, как пък не! — извика гарванът. — Аз съм майстор-магьосник! Чуваш ли ти... ти калфа такъв!

Мерлин обърна гръб на гарвана, направи физиономия и каза с тих глас:

— Най-добре е да не му обръщаш внимание.

— Какво си шушукате с това детенце? — изкряска птицата, направи един великански скок и се озова между двамата.

Мерлин представи Лили на странната птица.

— Тя е колежка на име Лили и тя...

— Изглежда ми още много незряла! — прекъсна го птицата. — Е, какво имате да си шушукате толкова?

— Ние говорим... — добави Мерлин с насмешка. — ... за това-онова. Неща, които колеги като нас си разказват.

— Така, така. Бръцолевене на магьосници. Скука! — каза презрително гарванът. — Поне ми запали свещта, за да мога да чета. Вчера намерих една интересна глава, в която пишеше как можеш да превърнеш магьосник в охлюв. Така ще мога да си направя сам десерта.

Мерлин се усмихна, посочи магическата книга и накара Лили да запали свещта. Тя цялата се разтресе от страх. Но когато магьосникът повтори поканата си, Лили вече се беше съвзела. Ръцете ѝ незабелязано се мушнаха в джоба на раницата, след това тя се приближи и се наведе над свещта.

Когато се отдръпна, и Мерлин и птицата погледнаха към масата, свещта гореше с тих и спокоен пламък. Магьосникът ѝ кимна доволно. Враната литна към бюрото и започна да прелиства книгата. Лили и Мерлин можеха отново да се посветят на разговора си:

— Така както ти казах, всички ние се нуждаем от помощта ти, защото можеш да се промъкнеш покрай пазачите извън стената, понеже ти имаш способността навсякъде да се... нали се сещаш?

— Нека да предположим, че бих могла да се измъкна отук незабелязана и да изляза извън стената. Кого трябва да извикам там на помощ?

— Това наистина е проблем — отвърна Мерлин. — Отвън няма чужда помощ, на която може да се разчита. Нашият господар и най-добрите воители са далеч извън страната, а съседните графства са се съюзили с Черния рицар. Той ги подкупи с пари. Пари, които открадна от нашата съкровищница.

— Щом не мога да докарам помощ, какво ще трябва да направя?

— Има един начин, с който би могла да накараш Черния рицар и неговата сган да се изплашат и да избягат.

— Как ще стане това? Какво бих могла да направя сама срещу Черния рицар и добре въоръжената му свита?

— Има един изход. Трябва да поведеш битка, каквато не се е водила от незапомнени времена.

— Битка? Аз? Как?

— С меч. — Мерлин направи пауза. После се изкашля и прошепна: — С магически меч, който ще ти даде нечовешки сили. Сили, на които не може да устои нито едно човешко същество.

Лили подскочи и извика:

— Магически меч?

— Шшт, не толкова силно — успокои я Мерлин. — Тези думи не са за всяко ухо! А враговете имат уши навсякъде...

— Магически меч? — повтори Лили шепнейки.

— Ексакалибур.

— Невероятно! — каза Лили и седна, защото коленете ѝ омекнаха.

— Решавай бързо, защото времето ни притиска!

— Но аз... аз... — Лили не знаеше какво да каже. — Никога не съм се била с меч.

— Това е вълшебен меч. Можеш да му се довериш. Трябва само да го вземеш в ръка.

— И къде... искам да кажа, къде мога да го намеря?

— Амброций ще те заведе.

— Амброций? — магьосникът направи знак с глава към бюрото. Лили разбра и свирна през зъби.

— Значи ще се решиш? — попита Мерлин.

— Какво друго ми остава? — се чу да казва Лили.

— Тогава да не губим време — каза магьосникът, стана и се обърна към гарвана.

— Ще отидеш с Лили на пътешествие — каза той.

— Къде?

— Към... — магьосникът прошепна нещо в ухото на птицата и то толкова тихо, че дори Лили не чу нищо. Това май не се хареса на гарвана, защото той започна да вика:

— Дяволи и магьосници! Трябва ли да го правя? Много добре знаеш колко ужасно вони там! Когато бяхме там за последно преди няколкостотин години, не можах да измия миризмата от перата си дни наред.

— Трябва да го направиш, защото нашата смела Лили ще вземе Екскалибур, за да ни освободи от тиранията на Черния рицар.

Гарванът изкряска:

— Екскалибур? — и изглежда така се впечатли от предложението на Мерлин, че дори и той загуби ума и дума. Наклони глава и започна изпитателно да наблюдава Лили.

— Ще я заведеш ли? — попита Мерлин.

Гарванът кимна в знак на съгласие. Магьосникът отиде до масата, натопи едно лебедово перо в мастилницата и започна да пише писмо. После го сгъна на руло, запечата го с червен печат и го предаде на Лили.

— Когато му дойде времето ще разбереш за кого точно е предназначено то. — Той погали Лили по главата и каза: — Нашето бъдеще е в твоите ръце. А сега тръгвай!

Лили сложи писмото в раницата си и понечи да тръгне. Но в този момент магьосникът я попита:

— Къде ти е метлата?

— Метла?

— Да, със сигурност ще имаш нужда от нея!

— Ах, да разбира се.

Лили се досети какво имаше той предвид. Но в същото време се досети, че за магическия скок щеше да се нуждае от предмет, който да я отведе на точното място. Дори и ако имаше метла, тя нямаше да ѝ помогне кой знае колко. И гарванът не можеше да ѝ помогне. Гадост! Още докато Лили разсъждаваше какво да прави, Амброций кацна на рамото ѝ и започна да припира:

— Какво чакаш? Хайде, отлитай, ти дяволска жена, преди да съм променил намерението си.

— Оставих си метлата на двора — каза Лили, за да спечели време. После сложи раницата на гръб. Като се обърна към магьосника продължи: — Вие магьоснико Мерлин, не трябва да идвате с мен навън.

Не е хубаво хората да ни виждат толкова често заедно, нали разбирате...

— Може би имаш право, колежке. Извини ме, но сигурно не е нужно да ти напомням, че поради същата причина трябва да излетиш незабелязано. Може и затова да си си скрила метлата отвън...

— Какви са тези глупости? Смехории! Метла за летене... — извика Амброций и подреди с човка перата си. — Ще тръгваме ли, или ще чакаме замъкът да изгори до основи? Хайде взимай си скапаната летяща метла!

Лили се сбогува с Мерлин, който дълго време гледа след нея.

Когато стигна на двора, на Лили ѝ дойде една идея да вземе някаква метла, за да заблуди Амброций. Не се знаеше за какво можеше да послужи... По-важното беше да вземе незабелязано някой от камъните, които бяха прелетели през стените на крепостта. Сега ѝ оставаше само да намери някое по-прикрито място.

— Трябва да се хванеш много здраво за мен — каза тя на гарвана.

— Да не искаш да ме учиш как се лети? — отвърна възмутено той.

Но не успя да каже нищо повече, защото и двамата се озоваха извън крепостната стена. Амброций беше много впечатлен и призна:

— Гръм и мълнии! На това му казвам полет! Поздравление!

Двамата се бяха приземили само на няколкостотин метра от стените на замък. Лили се огледа. Зад нея бяха укрепленията, а пред нея една гъста гора. Лили легна бързо на земята. Високата трева и няколкото ниски храста не бяха много добро прикритие, за да не бъде забелязана от двайсетината, тридесетина мъже, които лагеруваха пред портата на замък. Те май се чувстваха много добре защитени, защото бяха свалили броните си. Само мъжете, които бяха в непосредствена близост до портата и каменния зид на крепостта носеха шлемове. Лили знаеше, че те трябваше да вземат предвид възможността да бъдат залети отгоре с вряла вода или разтопена смола.

Малко по-настрани от портата няколко мъже се занимаваха с това да пълнят катапулта с камъни. С тази огромна, дървена машина те бяха в състояние да прехвърлят през стената тежки камъни.

Точно до машината гореше огън. Над него в почернели вече тенджери, те загряваха масло. Лили можеше да види как рицарите топяха парцали в него, увиваха камък и така зареждаха машината. Много мъже бяха необходими, за да опънат дебелите вериги на

машината. След това с ужасен трясък над главите на мъжете се изстрелваше една унищожителна горяща топка.

Повечето от окупаторите седяха безучастно и се препичаха на слънце. Някои играеха карти.

Едва сега Лили забеляза един огромен мъж в черни доспехи, който смеейки се повали с юмрук един от съотборниците си.

— Кой ти е позволил да ме побеждаваш? — изкънтя гласът му чак до Лили.

— Това е Черният рицар — изкряска Амброций. — Хайде, нека да отлитаме, за да можем после да го направим на пух и прах!

Лили не го слушаше. Тя размишляваше какво да прави, защото разбира се ѝ беше ясно, че не можеше да следва враната с помощта на магическия скок. Тогава ѝ хрумна една идея. Щеше да се възползва от невниманието на окупаторите. Конете им пасяха наблизко. Понеже Лили често беше ходила с нейната приятелка да язди, тя можа да различи, кой от конете беше подходящ за плана ѝ. Това беше един прекрасен черен жребец с великолепна грива и бял пламък на челото. Той ѝ хареса най-много.

— Нападението е най-добрата защита — измърмори Лили и започна да се промъква към конете.

Гарванът веднага разбра какво си беше наумила Лили и не беше въодушевен.

— Защо не използваш твоята супер светкавична летяща метла, вместо да се доверяваш на тази кранта?

Лили му обясни:

— Все някога ще трябва да се изправя пред Черния рицар и да се бия с него. И това ще стане трудно, ако съм на метла. Ясно е, че се нуждаем от кон! А не се знае дали ще имам друг такъв сгоден случай. Погледни, имаме съвсем свободен избор на коне!

— Хитро от твоя страна, въпреки че си още зелена — похвали я птицата.

Прикрита от високата трева Лили започна да се приближава към конете. Но и Амброций не остана безучастен. Той литна към увлечените от играта рицари, кацна директно на шахматната дъска и открадна едно от зарчетата. Това, разбира се, не се хареса на играчите и те започнаха да преследват враната с крясъци.

Амброций не бягаше от преследвачите си летейки, а подскачаше по земята в посока към замъка достатъчно бързо, за да не могат да го хванат. Мъжете го следваха. Най-отпред беше Черният рицар.

Така се разигра една дива гонитба, която отклони вниманието на мъжете и никой не забеляза, как зад гърба им една червенокоса млада дама се беше запътила към гората на гърба на един великолепен кон.

Амброций се справяше много добре. Само от време на време политаше за кратко нагоре, колкото да види, че Лили вече беше достигнала гъстата гора. Той полетя още малко и пусна зарчето, така че всички да го видят и полетя към гората. Никой не се интересуваше вече от него, а Черният рицар избухна в триумфален смях, защото беше успял пръв да намери зара.

Малко след това Амброций успя да настигне Лили.

— Справи се чудесно — похвали тя партньора си.

— Проста работа — каза гарванът и започна да чисти перата си.

— Един от моите прадеди е бил все пак боен гарван в двора на краля.

Лили се изсмя. Боен гарван! В нито една от книгите не беше чела подобно нещо. Тя обаче си спести коментара, понеже така или иначе Амброций щеше да има последната дума.

Лили слезе от коня, за да види дали я следят. Но мъжете не бяха открили още как ги беше надхитрила. Преди да тръгнат, тя разтвори един вързоп, който беше намерила на земята в близост до коня. Това беше един черен чул и някаква качулка, която също беше предназначена за коня. Лили подсвирна.

— Всичко е в черно. Май съм откраднала коня на Черния рицар. Ще стане много интересно!

Тя бързо изхвърли нещата зад един храст, качи се на коня и попита Амброций накъде трябва да вървят.

— Следвай ме! — каза той учудващо студено и полетя напред.

Лили го следваше с бясна скорост. Беше направила много добър избор с този кон, защото дори и след час галоп, когато стигнаха до една равна местност, където гората свършваше, конят още не изглеждаше изморен.

Амброций кацна на един камък, за да си почине. Той посочи с човка в далечината.

— Виждаш ли онази планина там на хоризонта? Малцина са тези, които знаят нейната тайна, а съвсем, съвсем малко пък знаят тайната, която пази тайната... Пригответи се за истинско изживяване!

Лили потупа коня по шията и го пришпори. Така се понесоха в галоп в указаната посока. Планината във формата на кегла започна да се приближава. Когато стигнаха съвсем близо, Лили забеляза, че в долния си край планината беше гъсто залесена, а от върха ѝ се издигаше пушек.

— Това е вулкан — изпъшка тя, понеже ездата я беше оставила без дъх.

Скоро стигнаха подножието. Съвсем малко яздиха нагоре по склона и Лили реши да завърже коня и да го остави, защото пътят ставаше все по-стръмен. Едва горе Лили подуши миризмата на сяр. Гарванът изглеждаше обезкуражен, летеше само на няколко крачки от Лили и спираше все по-често за почивка.

— Не мислиш ли, че вече е време да ми кажеш каква е тайната на планината? — попита Лили.

— Първо можеш вече да я подушиш и второ съвсем скоро ще я видиш.

— Не ме измъчвай така — каза Лили, на която ѝ беше трудно да следва птицата.

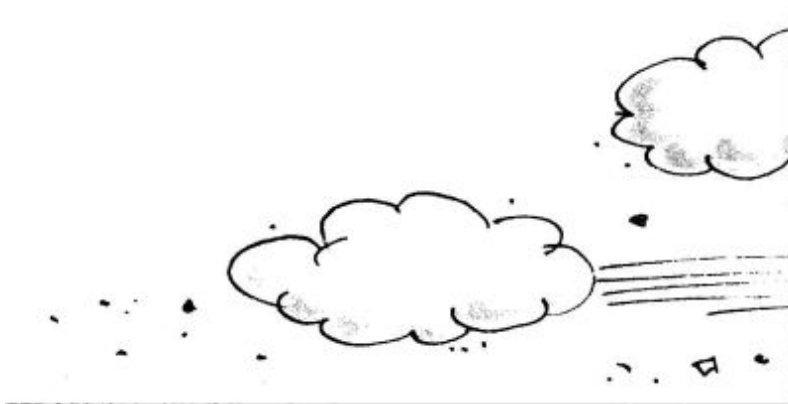
— Нямаме късмет! — изкрещя гарванът. Така както вони, сигурно отново ще избълва огън. Може би ще можеш да го убедиш поне докато сме тук да се въздържа. Не бих те съветвал да използваш магии. Тук е важна силата, която не може да си представи нито едно човешко същество.

— Не мисля, че мога да убедя един вулкан да не бълва огън.

— Вулкан ли? Колко си наивна! — изсмя се злобно Амброций. — Вулканът не е нищо в сравнение с това, което те очаква тук. Нека да погледна дали е безопасно за теб.

С тези думи Амброций полетя напред. Лили не искаше да чака безучастно и го последва.

Дали катеренето или неизвестността караха сърцето ѝ да бие така лудо?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лили подозираше какво я очаква на върха на планината. Искаше колкото се може по-бързо да разбере със сигурност. Без да дочака завръщането на гарвана, тя забърза нагоре по склона. Колкото по-нагоре се изкачваше, толкова по-трудно ѝ беше. Тя не се решаваше да погледне назад, защото можеше да ѝ се завие свят. Тук на тази височина имаше само изгорели останки от дървета. Гледайки само напред, тя се мъчеше да се закрепил на някой храст или корен. На няколко пъти си одраска пръстите до кръв.

— Браво! Почти успя! — изкрещя изведнъж някой над нея. Това беше Амброций. — Предупредих го, миризмата му не е за нежни момичешки нослета като твоето и той обеща да се въздържа — обясни враната.

— Мисля, че ти имаш повече проблеми, отколкото аз! — извика Лили и избърса потта от челото си.

— Глупости! Той няма търпение да се запознае с теб и те очаква.

Малко след това Лили беше вече на върха. Но тя не видя нито кратер на вулкан, нито нещо друго набиващо се на очи. Само една кръгла площадка, не по-голяма от тенис игрище. Почвата беше суха и напълно обгорена. Нямаше никаква тревичка надлъж и нашир, само тук-там имаше натрошени камъни. Отсреща на ръба имаше натрупани едни върху други големи скални отломки. В средата стърчеше един остър камък. Лили погледна към Амброций.

— А сега? — попита тя неразбиращо.

Гарванът посочи към скалите и Лили погледна натам. Но тъкмо понечи да тръгне и оттам изскочи силен пламък. Неспособна да мисли, тя посегна към раницата си и извади пожарогасителя.

Но веднага се опомни. Амброций я беше предупредил. Тя се окуражи, пое дълбоко въздух и започна да се приближава към скалните отломки. Но продължаваше да държи пожарогасителя пред себе си, защото това ѝ даваше сигурност.

Пуфф, се чу от укреплението и едно малко облаче дим се издигна нагоре. То миришеше толкова ужасно, че Лили почти щеше да изпадне в несвяст. Но тя не се отказа. Мисълта, че скоро щеше да държи в ръце магическия меч Екскалибур, ѝ даваше кураж да върви напред.

Но какво беше това? Това, което видя я накара да изтръпне. Странният връх на каменната купчина се помръдна. В началото едва забележимо, после все повече, докато цялата скала се надигна от земята.

— Дракон! — прошепна Лили със страхопочитание.

— Трябва да говориш по-силно, защото вече не чувам така добре. Ела по-близо, искам да те огледам. От векове не съм виждал младо момиче.

Драконът говореше с глас, който наподобяваше гръмотевичен тътен. Но в същото време той беше толкова мек и нежен, че сърцето на Лили потрепна. Драконът излезе от скривалището си и разпери криле като че ли се протягаше след дълъг сън. Лили я полазиха тръпки.

След като драконът я огледа, той се обърна към птицата.

— Многоуважаеми Амброций, моля да извиниш лекият ми пристъп на кашлица преди малко, но така бях впечатлен от момичето, че не можах да се въздържа. Както вече споменах от много отдавна не съм имал посещение от дами.

Лили се учуди. Въпреки че никога досега не беше виждала дракон, той изглеждаше точно така, както беше очаквала. Дори и тъмнозеленият цвят на люспите по кожата му и малките му уши отговаряха на представите ѝ. Само не беше предполагала, че един огнедишащ дракон можеше да има толкова мили очи и толкова топъл, приятен глас. Лили беше впечатлена и от малките златисти люспички, които бяха разпръснати по корема му, а също и от златните му нокти.

Когато човек се вгледаше по-отблизо, можеше да забележи, че те бяха остри и заоблени, така че можеха да се превърнат в страховито оръжие.

— За мен е голяма чест да се запозная с Вас — каза Лили и се опита да направи реверанс.

— О, дамата има изтънчени обноски — въодушеви се дракона. — И колко чаровно се движи само! Личи си, че е дама от класа.

— Дама, дама! — изкряска Амброций. — Виж я само. Така ли изглеждат дамите? Кървящи, мръсни пръсти, счупени нокти... и това облекло! Не искам да я засегна, но...

— Замълчи! — прекъсна го драконът. — Който в присъствието на дама, говори лошо за нея, лесно може да си изгори човката...

Лили пристъпи малко назад и каза:

— Моля те да ме извиниш за момент.

Тя искаше да се хареса на дракона, за да може да се добере до магическия меч. Затова извади една малка бележка от джоба си и измърмори някакво заклинание: ЦАВУШ!

Изведнъж се появи пред тях в прекрасна бална рокля.

Драконът беше така въодушевен, че възкликна:

— Амброций, какво ще кажеш сега? Не дама, а принцеса ми е дошла на гости! Трябва да ѝ посветя стихотворение. Момент...

Драконът се изкашля силно, изправи се и извика:

„Аз съм игумен,

*направо за пленен
и от чара Ви натъжен.“*

— О, не какво казах само! Извини ме, но присъствието на една дама ме прави много разсеян. Искях да кажа:

*„Аз съм изумен
и малко откачен
но от чара Ви ощастливен!“*

— Глупости! — извика гарванът. — Драконовско бръщолевене! Остава от опиянение да започнеш да бълваш и огън! Да не би жегата да ти е овъглила мозъка? Тя направи роклята си с магия! Омагьосана е! Разбираш ли? Не можеш да различиш магьосница от принцеса!

— Не викай така! — каза Лили, отиде до дракона и го потупа по врата така, както се потупваше кон. Едва сега забеляза, че той имаше златен зъб. Беше много хубав.

Драконът поклати глава от удоволствие и попита:

— Ще ми окажете ли честта да ме придружите на един драконов бал? Много дракони ще отидат с принцесите си. Повечето от колегите ми са отвлекли техните принцеси. Но ако ти дойдеш по собствена воля, ще е голяма чест за мен и ще съм много щастлив — драконът си пое дълбоко въздух, като че ли искаше...

Но Амброций го изпревари.

— Да не си посмял да бълваш огън. Ти обеща!

Лили погали дракона по златните му люспи и каза:

— Предложението Ви много ме радва, но Амброций сигурно Ви е уведомил, че една много спешна работа ни води при Вас. Животът на много хора зависи от моята и Вашата помощ.

Лили извади от раницата си писмото на Мерлин и го подаде на дракона. Още докато той се беше задълбочил в четенето, изражението на лицето му се промени. Тогава погледна Лили и каза:

— Добрият стар мъж ми праща лоши новини. Не трябва да губим време. Много хора са в голяма опасност. Елате!

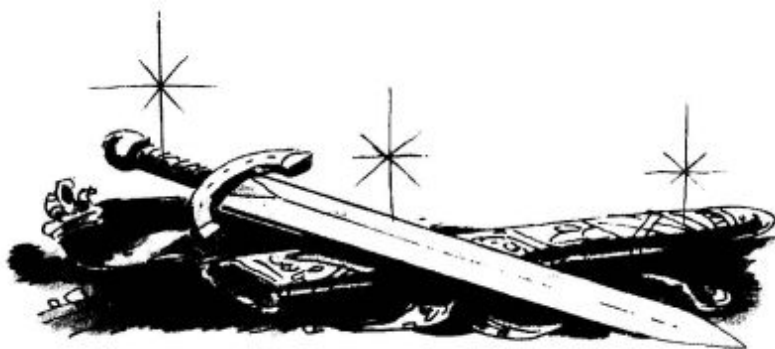

Той ги заведе зад натрупаните скални отломки и едва сега Лили разбра как този голям дракон беше успял да се скрие зад малките отломки, така че само опашката му да се вижда. В камъка имаше вдлъбнатина и в нея лежеше блестящ магическият меч Екскалибур.

Лили беше като вцепенена. Това беше мечът, който даваше на притежателя му огромна сила. Мечът, за който щеше да се разказва още векове наред. Тя почувства, че коленете ѝ омекнаха и буца заседна на гърлото ѝ.

— Невероятно! — прошепна тя.

— Вземи го — подкани я пазителят му. — Никога досега не съм го давал на момиче, но мъдрият Мерлин ми гарантира, че ти си точният човек. Ще ти го доверя, защото искам да го направя.

Не трябваше да я подканят втори път. Влезе в дупката, поколеба се за миг и преглътна.

— Вземай проклетото нещо и да вървим! — изкряска Амброций. — Чу какво каза драконът.

Лили погледна към него и той ѝ кимна одобрително. Тя докосна внимателно меча и го повдигна. Беше тежък, но колкото повече го държеше, толкова по-лек ѝ се струваше.

— Не трябва да губите време. Положението е сериозно! — предупреди ги драконът.

— А ти Лили, покажи, че си достойна за меча. Не проливай невинна кръв с него. Мечът не знае кое е добро и кое е лошо. Той върви с този, който го носи. Ако попадне в лоши ръце, то тогава лошото ще възтържествува завинаги. Затова никога не го изпускай от ръка. Поверил съм го единствено на теб.

Лили я побиха тръпки. Тя само успя да кимне, дори и Амброций мълчеше. Лили съблече решително роклята си. В евентуална битка тя би ѝ пречила. Определено се чувстваше по-добре в кожените дрехи, които носеше отдолу.

— Екскалибур! — извика тя, вдигна магическия меч във въздуха и очите ѝ заблестяха гордо.

— Точно така! — каза драконът доволно. — И го върни, веднага след като изпълниш задачата си.

— Ще направя така, че да се гордееш с меча си и ще ти го върна. Да не се казвам Лили иначе!

— Хайде да вървим! — извика гарванът и полетя напред. Надолу беше по-лесно и по-бързо, отколкото нагоре.

Малко след това Лили пристигна пред замъка галопирайки. Там още отдалече видя, че окупаторите бяха започнали вече да нападат. Рицарите бяха закрепил за един остър дънер едно въже и около двадесетина мъже тичаха напред-назад с разбивачката, удряйки по портата на крепостта. Лили отдалече чуваше пращенето и скърцането на вратата.

— Няма да издържи дълго време — каза тя. — Колко жалко, че този замък няма подвижен мост. Тогава врагът нямаше да може да се

приблужи толкова близо до стената, за да я разбие.

— Подвижен мост? — не разбра гарванът.

— Ако замъкът беше обграден отвсякъде с ров, в който има вода, тогава щеше да има и подвижен мост. — Опитва се да обясни Лили.

Но по погледа на гарвана забеляза, че той не разбира нищо. Хрумна ѝ, че във времето, в което се беше пренесла, подвижните мостове все още не са били изобретени. Е, все едно. Сега не му беше времето да се обяснява, а да се действа.

Без да имаше план за нападение, тя пришпори коня и изскочи пред мъжете. Въодушевено размахваше Екскалибур над главата си и надаваше боен вик, който повече наподобяваше на индиански крясък, и не толкова на рицарски вик преди решителен бой. Но все пак имаше ефект: Рицарите изпуснаха разбивачката, само че не от страх, а от неударим смях. Как така някакъв невръстен младеж се осмеляваше да се изправи сам срещу двадесет добре обучени рицари! Това беше смешно. Само на един от тях смехът му бързо секна, след като видя, че това младо момче яздеше неговия черен кон.

— Мъже, отдръпнете се! — изрева Черният рицар и дръпна едно копие от ръката на мъжа до него. — Този дързък младеж е само мой! Трябва да си плати за това, което ми стори!

Но докато извади алебардата си, Лили вече беше профучала покрай него, защото целта ѝ беше разбивачката. Само след миг Екскалибур свистеше вече във въздуха и с отворена уста мъжете наблюдаваха как за секунди големият дънер стана на пух и прах.

Но това не беше достатъчно. Лили се стрелна и към каменохвъргачката. Размята Екскалибур във въздуха и разреза дебелите вериги все едно бяха от памук.

На рицарите веднага им стана ясно, тук имаше магия! Никой нормален меч не би могъл да бъде толкова остър и здрав. Когато Лили запрепуска към портата, рицарите се разбягаха, за да не бъдат премазани от нея. Черният рицар също побягна, но не за да се скрие, а за да си вземе кон. Лили не го последва, а се обърна с гръб към замъка, за да може на спокойствие да наблюдава как Черният рицар припряно надяваше бронята си.

Тя не беше единствената, която ставаше свидетел на това. Веднага след като бяха пристигнали, Амброций беше отишъл в замъка, за да

докладва всичко на Мерлин. И така заедно с магьосника целият град се беше събрал на стената, за да наблюдава битката отвън.

Междувременно Черният рицар беше облякъл бронята си и яздеше директно срещу Лили с копие в ръка.

— Внимавай, той ще те повали от седлото! — чу тя да казва някой отгоре.

— Няма да я повали, направо ще я набоде! — извика друг.

Черният рицар се приближаваше в галоп и вече беше спуснал предпазителя на шлема си. Така изглеждаше още по-заплашителен. Когато Лили го видя пред себе си, се вцепени. Имаше чувството, че Екскалибур ставаше все по-тежък в ръцете ѝ. Тя отчаяно се вкопчи в дръжката му, но страхът ѝ растеше все повече и повече и тогава изведнъж се случи: Екскалибур се изплъзна от ръцете ѝ и падна на земята.

— Гадост! — извика отчаяно Лили.

— О, нееее! — крещяха ужасени хората в замъка.

Лили скочи от коня, за да си вземе меча. Но беше твърде късно! Чу тропота на тежки копита по земята, видя една черна сянка и отскочи в страни. Направи това в последния момент, иначе Черният рицар за малко щеше да я прегази с коня си. Озова се на земята, зад нея беше крепостта, а пред нея злобно се хилеше Черният рицар. Трябваше да мине покрай него, за да успее да си вземе Екскалибур. Той обаче извади меча си и бавно започна да се приближава към обезоръжената Лили.

Междувременно и другите рицари се бяха събрали накуп, за да гледат битката. Хората горе в замъка бяха ужасени. Много от тях не смееха да погледнат надолу, а майките отпратиха децата си да играят на двора, за да не гледат това, което щеше да се случи.

Но Черният рицар спря и извика на тълпата:

— Имам по-добра идея! Който е толкова дързък, че да открадне коня ми, трябва да умре от собствения си меч! И без това исках да го огледам по-отблизо...

Рицарят се обърна, за да вземе Екскалибур.

О, не! Лили си спомни думите на дракона: „Не го оставяй никога да попадне в чужди ръце. Магическият меч не знае кое е добро и кое зло. Той служи на този, който го носи...“

С този меч Черният рицар щеше да стане непобедим! Трябваше да ѝ хрумне нещо, иначе бяха загубени.

Със силата на отчаянието Лили извика:

— Спри!

Черният рицар беше толкова изумен, че наистина спря. Лили се изправи и смело се приближи към него.

— Толкова ли си грозен, че не смееш да ми покажеш лицето си? Или си спуснал предпазителя на шлема, за да не мога да видя как зъбите ти тракат от страх?

Настана пълна тишина, всички бяха затаили дъх. Никой не се беше осмелявал досега на такова нещо.

— Ти червей такъв! — изкрещя Черният рицар. — Дори майка ми не говори така с мен. Но с удоволствие ще вдигна предпазителя си, за да...

Не успя да довърши, защото едва беше вдигнал предпазителя и Лили хвърли светкавично пясък в очите му. Рицарят изрева от болка и захвърли шлема си настрана, за да разтърка очите си. Така Лили имаше достатъчно време, за да вземе меча си. Хората в замъка ликуваха. Но сред глъчката Лили чу гласа на Мерлин:

— Трябва да се довериш на Екскалибур! Не се съмнявай в него!
— Мечът тежеше в ръката ѝ. — Довери се на магическия меч! — извика магьосникът още веднъж.

Лили си пое дълбоко въздух и погали блестящото острие. Почувства как мечът олекна, размаха го във въздуха и извика пламенно:

— Екскалибур, ти ще успееш!

Мечът като че ли се срасна с ръката ѝ.

— Внимавай! — изкряска нечий глас над главата ѝ.

Добре, че Амброций я предупреди, защото в последния момент успя да се спаси от летящата към нея алебарда, която се заби в пясъка. Черният рицар се стрелна в галоп към нея като размахваше боздугана си — ужасно оръжие, което беше направено от вериги, в чийто край имаше остри като бръснач железни бодли.

Лили запази спокойствие и изчака нападателят ѝ да се приближи. Зрителите затаиха дъх. Едва в последната секунда Екскалибур профуча във въздуха, веригите се оплетоха в него и Лили повали рицаря заедно с оръжието му. Тя се учуди каква сила даваше този меч!

Още докато Черният рицар се въргаляше на земята, Лили се втурна към другарите му, които се бяха скупчили наблизко. Тя така лудо размаха оръжието си, че те се разбягаха панически. Но бяха така непохватни в броните си, че започнаха да се блъскат и препъват един друг. Лили светкавично се обърна към Черния рицар. Дали заради черната му броня, или може би защото вече имаше повече уважение към Лили, тя имаше чувството, че той се приближаваше много предпазливо.

— Не може ли да побързаш? — попита го тя. — Или може би си напълнил гащите от страх?

Всички, освен Черния рицар започнаха да се смеят... Лили го пресрещна с твърда походка. Той извади меча си и предпазливо сложи щита пред себе си.

— Бедничката, няма си щит! — извика някой от стената. — Той ще я повали безпощадно!

Но Лили решително се приближаваше към рицаря, защото искаше да го погледне в очите.

— Е, какво? Напълни ли гащите? Сега ще видим!

Бързо като комар, тя се засуети около него, мечът ѝ свистеше толкова светкавично, че човек не можеше да проследи движението му. Чу се удар на метал върху метал и изведнъж рицарят се изправи там само по рицарските си долни гащи. Благодарение на Екскалибур, Лили беше успяла да разреже доспехите му като консервена кутия. Зрителите избухнаха в смях.

— Екскалибур! — извика Лили и вдигна ръка във въздуха.

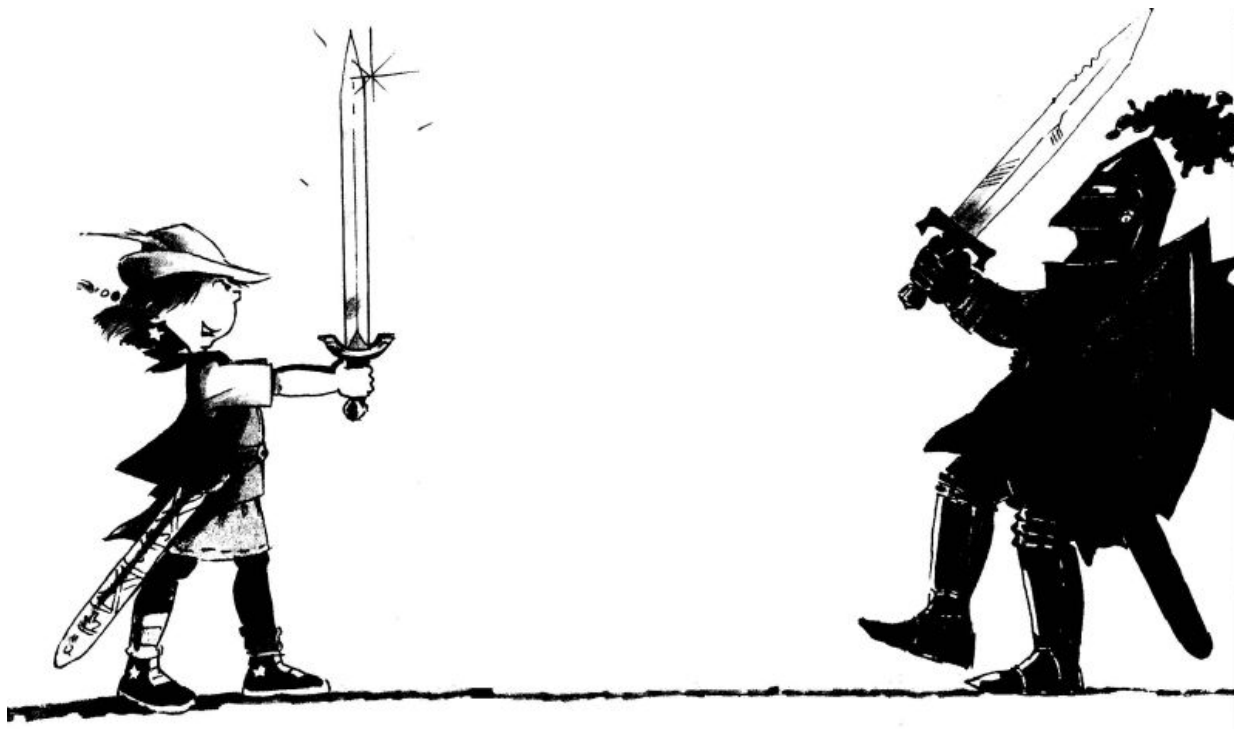

— Амброций! — извика самият Амброций, кацна точно до Лили и ѝ прошепна: — Не гледай сеир, а по-добре благодари на мен!

Възгласите зад гърба на момичето ставаха все по-силни, хората отвориха портата и се втурнаха навън. Черният рицар и хората му си

плюха колкото се може по-бързо на петите. Мерлин пръв стигна до Лили.

— Благодаря ти, скъпа колежке! Знаех, че ти си избраницата! Чудесно е, че успя да изпълниш задачата си, без да пролееш капка кръв. Всички ние...

Мерлин беше прекъснат от един съвсем непознат за него звук. Лили погледна към китката си. О, това беше часовникът в раницата ѝ. Тя го изрови светкавично, натисна едно копче и сигналът, който трябваше да ѝ напомни за завръщането ѝ в къщи, затихна.

— Какво е това, което тици така странно? — попита Амброций.

— Един от магическите ми предмети — отвърна кратко Лили. Въпреки това бързо се сбогува с Мерлин, защото знаеше, че ѝ остава много малко време, за да върне меча.

— Мисля, че има още какво да науча от теб — каза Мерлин, когато Лили се изпари пред очите му.

Амброций беше обаче твърдо решен да я последва. Разбира се тя стигна първа до дракона и изхвърли малкото камъче, с помощта на което беше успяла да използва магическия скок.

Златният дракон се зарадва много да види Лили жива и здрава. Тя му разказа на две на три какво се беше случило. Но разказът ѝ беше прекъснат от Амброций, който беше останал без дъх и едва се разбираше какво говори:

— Опасност! Черният рицар! Той ме последва с хората си. Забелязах го едва когато бях вече тук. Той иска меч! Съжалявам! Вината е моя, не трябваше да тръгвам след Лили...

— Близо ли е? — попита драконът.

— Сигурно вече е в подножието на планината!

— Тогава значи знае къде да търси. Прекалено опасно е да оставяме меч тук. Качвай се на гърба ми и се дръж здраво! — заповяда той на Лили. Не й оставаше нищо друго. Тя само погледна към часовника си и каза:

— Не ми остава обаче много...

Другото не се разбра, защото драконът се издигна във въздуха. Когато забеляза Черния рицар и хората му, ги поздрави с огнена мълния. Лили видя как рицарите се разпръснаха във всички посоки, бягайки панически.

— Така е добре, гори ли ви под краката? — изкряска Амброций и се опита да последва дракона, който прелетя през равнината, остави замъка зад себе си и кацна в една гъста гора.

— Това място притежава магическа сила. Забий Екскалибур в тази скала! — заповяда драконът и думите му не търпяха възражение.

Без да се колебае Лили си пое дълбоко въздух и с кратък вик заби с всичка сила Екскалибур в скалата. Мечът я проби все едно беше от масло.

— Отдръпнете се! — драконът обви меча в пламъци, който целия почервения и каза някакво заклинание.

Тримата мълчаливо гледаха как мечът изстина и отново възвърна своя цвят.

— Сега е на сигурно място и ще бъде изваден единствено от човека, който ще е достоен за него.

— Артур — измърмори Лили. И на висок глас добави: — Как ми се иска да можеше да се запозная с този избраник. Сега обаче наистина е време да ви напусна.

Тя погали дракона нежно по шията. Той се изкашля и тя забеляза сълзите в очите му.

— До скоро! Ще се върна за драконовия празник, на който ще отидем заедно. Обещавам!

Преди да си тръгне, обясни набързо на Амброций как се строи замък с ров и подвижен мост.

— Тази идея ми беше хрумнала много отдавна — изкрещя той. — Това е откритие „Амброций оригинал“!

Лили притисна плюшената си мишка до сърцето и малко след това се озова в стаята си. Бързо скри кожените дрехи под леглото и въздъхна. След това отиде до етажерката и взе оттам голямата книга, която беше заела от библиотеката. Отгоре със златни букви беше написано „Крал Артур и рицарите на кръглата маса.“

Тя започна да чете историята за втори път. В първа глава се описваше как на един млад мъж на име Артур му се отдава да извади магическия меч Екскалибур от една скала. Лили затвори книгата замечтано и каза:

— Май и аз трябва да напиша книга за Екскалибур, защото съм единствената, която знае как мечът попадна в скалата...

Хектор,
приятел на Лили
и експерт в магиите
представя:

ВЪЛШЕБНАТА НАПИТКА
НА МЕРЛИН

На сбогуване Мерлин даде на Лили един пергамент: рецептата за неговото вълшебно питие! То, разбира се, е строго секретно и не е безопасно. С негова помощ могат да се опитомяват дракони, да се опияняват нахални гарвани и да се омилостивяват ядосани майки. Но внимавайте! Никой не знае какво още може да причини тази напитка...

Вълшебната напитка на Мерлин

Взима се голям казан за магии и два пъти се казва заклинание за пиене. След това капка по капка се налива сока от набрано в полунощ грозде. Добавя се вода от вълшебен извор двойно от половината на сока. За вкус се добавят минерали от най-различен вид.

Като завършек на тази изискана напитка се добавя половин магическа лъжичка натриев бикарбонат при което се казва съвсем тихо следното заклинание: „Вещици и крака на врани, симсалабим и много здраве!“

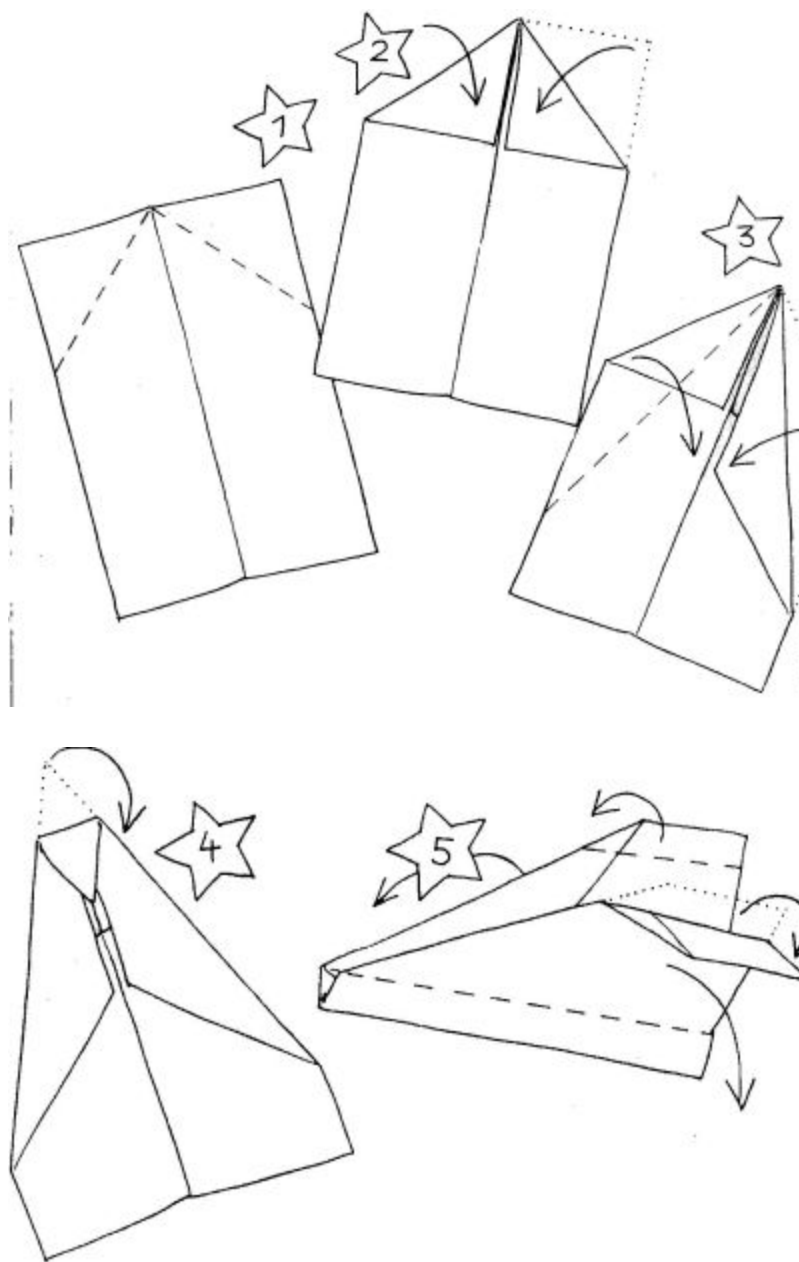
Разбърква се седем пъти надясно и тринадесет пъти и половина наляво.

Използвай капките от пиетието разумно!

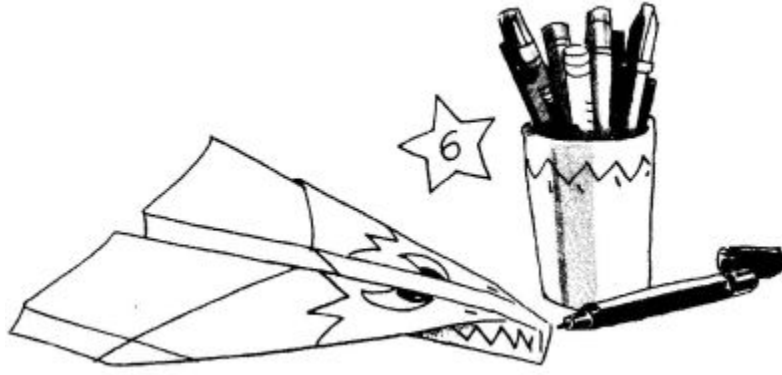
Лили опрости малко рецептата, като използва:
Половин литър гроздов сок
Половин литър минерална вода
Една чаена лъжичка сода за хляб
(има я в магазините)

Ако и ти искаш да си направиш като Лили вълшебен дракон, тогава вземи лист хартия и следвай съвсем точно инструкциите по-долу. Накрая може да оцветиш дракона във весели цветове, или така, че да всява ужас. Приятен полет!

Важно е той в никакъв случай да не бълва истински огън! Това е много опасно!

Издание:

Книстер. Лили Чудото и магическия меч

Немска. Първо издание

ИК „А&Т Publishing“, София, 2008

Илюстрации: Ил. Биргит Рийгер

ISBN: 978-954-9436-45-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.